

# Tilsvar om erfaringskonsulenter

av Lene Amina Tuft



Først og fremst vil jeg bare understreke at jeg ikke har forsøkt å karikere verken Astrid Weber eller noen andre, da jeg skrev innlegget i forrige nummer av Dialog.

Jeg beskrev hva jeg personlig assosierer med begrepet vaktbikkje; en vaktbikkje er trent opp til å fremstå som truende og til å varsle sin eier om at inntrengere er på området. En vaktbikkje går ikke i dialog med noen, og vil ikke verken tie eller tre ned, før eieren gir ham kommandoen om å gjøre det. En vaktbikkje reagerer på kommando, ikke fornuft.

Jeg har dog akseptert at vaktbikkjebegrepet må jeg forholde meg til, men ja, i mitt indre bilde av vaktbikkjen ser jeg en hund som både knurrer og gleser.

Det streifet meg likevel ikke at Astrid Weber eller noen andre ville se på formuleringen min som en karikatur av hvem de er, og det var heller ikke ment slik. Jeg ble både overrasket og overrumplet av responsen jeg fikk da jeg la ut innlegget mitt på min egen private facebookside.

Det som ble skrevet, var fra mitt ståsted et svar på noe jeg har opplevd som en

svært polariserende debatt-kultur den siste tiden. Nå er jeg ikke trent i samsfunnsdebattering, og overraskelsen var stor da jeg forsto at mitt innlegg ble oppfattet som det mest polariserende og upassende, ifølge Weber.

Når jeg leser gjennom innlegget mitt, ser jeg jo ting.

Det ene er at jeg kunne latt være å ordlegge meg på en slik måte at noen følte de ble karikert. Jeg beklager, jeg hadde ikke en intensjon om å fremstille noen som om de sto i et hjørne og knurret og gleset. Jeg så ikke for meg at noen ville føle seg karikert av denne ordlyden.

Det andre jeg ser, er at jeg ikke fortolker mitt eget innlegg på samme måte som Weber helt tydelig gjør, som polariserende, karikerende og respektløst. Tvert imot, så vet jeg selv at hensikten var å oppklare, dempe polarisering og fremme respekt for alle de roller vi som erfaringskonsulenter må stå i. Noe jeg følte jeg fikk frem, men jeg kan ta feil.

Jeg har ikke snakket om et generasjonsskifte, men en utvikling. Den samme utviklingen Målfrid viser til i sitt foredrag.

Jeg har heller ikke sagt at vaktbikkjeren, selv om jeg misliker begrepet, er utdatert. Jeg skrev at den ikke alltid er den mest nyttige. Og jeg har ikke sagt at den ikke fremmer håp eller er viktig, tvert imot, så avsluttet jeg innlegget mitt med en påminnelse om at selv om vaktbikkjene tilsynelatende sover, så vil vi reise oss der det er behov.

Jeg har base i Bergen, og kan ikke uttale meg om erfaringskonsulenter fra andre steder i landet. Jeg mener ikke å si at vi i Bergen er bedre enn, eller har kommet lengre enn, erfaringskonsulenter andre steder. Jeg har derimot forsøkt å si noe om hvordan vi faktisk jobber her.

En av grunnene til at jeg valgte å si noe om det, er det nevnte foredraget som ble avholdt på RØST-konferansen og på Amaliedagene, der foredragsholderen stiller spørsmål ved nettopp Bergen, og hvorvidt erfaringskonsulentene i Bergen egentlig kan kalle seg nettopp dette, eller om de har gått inn i miljøarbeiderstillinger som noen andre burde hatt - og underforstått glemt hvem de er.

Jeg opplevde at dette foredraget inneholdt mer enn sterke antydninger om at erfaringskonsulenter i Bergen er utvannede og «reduert til å være håpsbærere» og alibi. Jeg ønsket å formidle at vi i mange tilfeller velger dialog i tjenestene fremfor offentlig debatt, og har oppnådd mye med det.

Jeg vil for øvrig nevne at man aldri kan reduseres til å være håpsbærer, jeg vet ikke om noen jobb som er viktigere enn å bære noens håp.

At dette ble adressert i Bergen, under foredraget på RØST-konferansen, tenker jeg er helt greit, man skal stille noen spørsmål og kaste ut noen brannfakler, riste litt i oss der vi er.

Jeg ble så gjort oppmerksom på at samme ordlyd ble lagt frem under Amaliedagene, og der ser jeg ikke hensikten med å trekke frem Bergen, på en arena bergensere ikke var og heller ikke kunne svare for seg. Dette provoserte mange, og ble ikke sett på som konstruktive spørsmål, hvorfor trekke frem Bergen når du er i Oslo?

Spørsmålene i seg selv er ikke uviktige, snarere tvert imot, men kunne med fordel blitt adressert til flere enn spesifikt oss i Bergen, ettersom vi ikke var til stede. Vi var flere som opplevde dette som en mer enn tydelig antydning om at vi i Bergen er alibier.

Foredragsholderen har fått direkte spørsmål fra undertegnede, i et åpent forum, punkt for punkt på hvorvidt det jeg hørte og opplevde var budskapet, var det hun ønsket å formidle. Jeg oppfattet at hun valgte å ikke svare. Jeg ønsket veldig å høre at jeg hadde forstått henne feil, noe jeg understreket flere ganger.

Jeg og mange med meg, opplevde dette som meget polariserende, og dette har skapt uro blant erfaringskonsulenter, i hvert fall her i Bergen. I mitt forsøk på å adressere situasjonen uten å henge noen ut, skrev jeg et generelt innlegg, og jeg gikk ut fra at dersom noen følte seg truffet, delte de dette synet jeg adresserte. Igjen, her snakker jeg om rolleforståelse og ikke det som har blitt oppfattet som karikering av individer.

Jeg har gjennom flere år hatt, og har, dyp respekt og tillit til både Weber og Frahm Jensen. Jeg har spesielt stor respekt for alt de har måttet stå i av stormer, og jeg har sett at det har vært viktige og ikke minst nødvendige kamper de har kjempet, til en pris jeg ikke kan forestille meg. Jeg har lest artikler og hørt de på ulike arenaer med den største respekt. Det er ikke til å stikke under en stol at både Weber og Frahm Jensen har banet vei for erfaringskonsulent-rollen landet over, i mange år.

Det var den økende opplevelsen av polarisering som oppsto denne høsten som førte til mitt forrige innlegg. Både i det nevnte foredraget, og i kommentarfelt på sosiale medier. Antydningen om at erfaringskonsulenter vanner ut sin rolle og går inn i andres fagfelt, dersom de jobber som miljøarbeider, eller kombinerer sin fagbakgrunn med erfaringskompetansen, og derfor anses som alibi...fremfor å omfavne at

erfaringskonsulentrollen har utviklet seg og simpelthen kan romme mer i dag enn for 14 år siden. Det er kanskje ingen som har sagt med rene ord at det er et enten-eller, men min opplevelse er at det har sannelig blitt antydnet mer enn en gang, og det synes jeg personlig er veldig leit. Vi burde heie hverandre frem!

Det var i stor grad et hjertesukk om at det må kunne gå an å jobbe på ulike måter uten at man skal føle man blir definert som alibi, eller at det stilles spørsmål ved hvorvidt man fortjener tittelen erfaringskonsulent.

Jeg ønsker med dette å klare opp i noen av punktene Weber adresserer, og samtidig beklage til de som følte seg karikert, det var ikke min intensjon og jeg så ikke for meg at det ville skje. Mitt bidrag i forrige Dialog var som nevnt adressert til en situasjon jeg følte allerede var polariserende og uhensiktsmessig, og et ønske om å hindre videre polarisering.

*Lene Amina Tufte  
Erfaringskonsulent  
Adm. Etat for psykisk helse og  
rustjenester  
Bergen kommune  
leneamina@gmail.com*

